

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Hellebeks Harpe

Citation: Baggesen, Jens: "Hellebeks Harpe", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid58286/facsimile.pdf> (tilgået 24. januar 2022)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Tanken sig taber i dig! Dinduldrer af Alpernes Tordner,
Høit paa Toppen af steilt optaarmede Fjeld, og paa Randen
Af den brat i dybeste Mulm hvuldbrusende Afgrund,
Griber usynlig din Haand mit i Fryd henrivende Hjerte!
O! hvor forsvinder deri hver sandseelig Lyft! hvor ophøiet
Tændes af Himmelens Ild hver følelse! Skaber! her staaer jeg
Tabt paa et smug af dit Mit, og oprækker til dig mine

Hænder:

Vil du, Algode! engang, naar mit Jordiske smuldrer, opholde
Denne tilbedende Deel af mit Jeg, som troer dig, og
haaber . . . . .

Herre! Du vil! Din Villie skeer, i mig, som i Himlen!
Du, du lever i denne min Ven! Du hed, og min Siæl had
Liv og Udødelighed! Døe, Død! men i Gravens Taushed,
Dybt i det dæreste Mulm, hvor Thumminerne tie, hvor
Urims

Stemmer ei trængte sig ind, hvor de hellige Lamper om
Altret

Sluffes, og Alteret sank, og den Bog, din Evighed opstog,
Solmillionernes, luft henvullede — funkler din Ildorms
Dig gienstraalende Glimt. forgaaer og Jorden og Himlen,
Styrtes i Chaos tilbage mit Støv, og den syulige Skabning,
Sluffes dog aldrig, o Gud! den Gnist, som din evige Godhed
Tændte til Ven i Tilbederens haab, som lyder, og troer dig.

Hellebecks Harpe.

Sapphist Dde til Ernst, Greve af Schimmelmann.

Schimmelmann, din Lyra jeg fandt (o held mig!)
Skiult i Løv, nedfalden af Helas Steeneeg,
Hvor du Selv ophængte den, da du paatog
Dania's forforg;

Solon lig, som, født til Homers og Maros
Mellenrang, opofred den anden Laurgreen
Patriothelmodigen for den første
Borgernes Eegfrands:

See, han horthang Eyren, og fulgte Pallas
Uden Klang, tausfridende hen, hvor Viisdoms
Raad, og Rettærd fordredes, og din Redning,
Synkende Cecrops!

Saa min Helt (jeg saae det, o troe mig, fremtid!)
Rundt omsmilt, gudvinket, i Musers Chordands,
Kransen nær, høit kaldet af selv' Apollion,
Sted af Gudinders

Javn sig løs, manddommeligtolt, med Heimods
Hele Kraft undvigende Himlens Troldom!
Dannemark! dig, dig han kun saae! Herakles
Vinked Arete.

Eyren flux ophængt, mens en Taare smilkrandt,
Jilte bort Havguden; i Eyrens Sted han
Aflød Statsløvvaaget, og hialp med Bernstorff
Frederiks Fredsrib

Giennem Jordstikelsvælg, mens Europa rundtom
Stat paa Stat nedhvirvledes i din Mafstrøm,
Friheds Syndflodhav! Men fra Helas Eeg faldt
Eyren, og sukked.

Jeg den fandt, dugrustet hver Streng, dens Tvehorn
Løvomsoet, muldfugtet, endnu dog Klangfuld!
Schimmelmann! misund mig den ei! Min Andagts
Helligste Høisang,